

...

Osaměl jsem. Znova jsem se poddal té zvláštní atmosféře obchodu. Kdybych tenkrát dokázal uznat existenci oněch neviditelných dějů, možná, že bych mnohé z toho, co se právě odehrávalo kolem mne, pochopil.

Muž nesl knihu.

Zdaleka však nebyla tak dokonalá jako ty, co mě obklopovaly. Její kožená vazba, původně s největší pravděpodobností světle hnědá, nyní již na mnoha místech s tmavými místy, byla na mnoha místech již více, či méně rozpraskaná, v pravém horním rohu pak se zvláště patrnou puklinou. Docela ji chyběl jakýkoliv titul, jen podél okrajů byla zdobena jakýmsi nepatrným a podivným ornamentem. Sotva mi ji však podal, cosi mě nutilo knihu otevřít a prohlédnout si ji, ale muž mi v tom rázným pohybem zabránil.

„Dvanáct liber,“ povídá rozhodně.

„Cože?! Dvanáct liber? To je dost na to, že jsem nepřišel nakupovat. Myslel jsem...“

Zarazil mě však uprostřed věty.

„Ta kniha tu čeká na tebe. A čeká tu už hezkou řádku let.“

„Proč myslíte? A jak to můžete tak jistě tvrdit?“

„Nic si nemyslím. Vím to!“ prohlásil stařík a přesvědčivě se mi zadíval do očí. „Už když jsi vešel..., jsem to věděl!“

Ovládl mě zvláštní pocit. Na jedné straně bych nejraději vypadl ven, ale cosi mě drželo setrvávat v rozhovoru.

„Ale to je absurdní!“ prohlásil jsem. Pokud tak všechno dobře víte, jak dlouho tu na mne čeká?“

„Čas je důležitý jenom v některých ohledech. Třeba pro běžný život. Když budu tvrdit, že kniha je stará osmdesát let, budu mít pravdu stejně, jako kdybych tvrdil čtyři sta osmdesát, nebo čtyři tisíce osmdesát,“ oznámil mi muž stejným tónem, jakoby mě informoval, že je dnes úterý.“

Měl jsem chvíli pocit, že jsem se potkal s bláznem.

„Tomu mám věřit?“

„Věřit mnoho neznamená. Důležité je vědět. Čas a místo nejsou podstatné. Vědět je více než věřit, nemyslíš?“

„Mohl bych tedy do ní nahlédnout?“

„Ne, myslím, že ne. Alespoň ne hned. Nejdříve si musíš všechno urovnat, srovnat si sám pro sebe hodnoty, co je v životě důležité, co méně, neboť,“ pohlédl mi opět upřeně do očí, „jakmile ji jednou otevřeš, není a nikdy ani v budoucnu nebude cesty zpět.“

„Kam bych měl jít? A proč se nesmím vracet? Nerozumím tomu.“

„Až přijde tvůj čas - pochopíš. Samozřejmě pokud se rozhodneš jinak, přijď a vrátím ti peníze. Ale pamatuj si: Neotevírej knihu dříve!“

„Poznám to?“

„Poznáš, to mi věř...“

Pak mi podal tu tolik zvláštní knihu, knihu bez sebemenšího titulu.

Docela mechanicky jsem odpočítal dvanáct liber a jako ve snách se vypoťácel z krámu.

Prudký déšť mě rázem probudil do reality. V okamžení jsem promokl na kůži, ale chlad jsem vnímal jen zcela okrajově. Posledních pár desítek minut zůstalo pak ve mně jen jakýmsi neurčitým snem. Knihu jsem ale držel v ruce.

„Taxi!“ mávl jsem mechanicky na projíždějící drožku. Vůbec jsem nepočítal s tím, že by jeho šofér nějak zareagoval. Auto však nečekaně přibrzdilo, a k mému překvapení po několika metrech i zastavilo. Pneumatiky mě neopomněly proudem vody řádně osprchovat.